

เจ้าคุณ โชค ต้มตุ๋น

大國師大騙子

4 1

สิงห์เสียง (冊上香) เขียน

ศัทธา ภา

Three_stones ภาพ

คำนำ

การเดินทางของนักต้มตุ๋นผู้ผันตัวมาเป็นราชครูกับฮ่องเต้ทรราชที่ไม่สนหัวผู้ใดได้เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายกันแล้วนะคะ กับ 'ราชครูนักต้มตุ๋น' เล่มสี่ ที่พาเราท่องเที่ยวพะเนจรูปทั่วยุทธภพและต้องฟันฝ่าวิกฤตเหตุการณ์ในวังวนน้ำลึกของราชสำนัก ในที่สุดก็มาถึงบทสรุปกันเสียที

ทว่าในครั้งนี้นักต้มตุ๋นเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้นกับ 'จื่อวินซี' ที่ถึงกับล้มเลือนคนสำคัญอย่าง 'ซ่งเสวียน' ไป จนแทบจะเรียกได้ว่าไม่หลงเหลือความทรงจำแม้แต่หน่วยเมื่อขาดคนที่ทำให้ยืนหยัดได้และเชื่อใจไป เงามืดในใจของฮ่องเต้ทรราชก็เปิดเผยออกมาเป็นผลให้ราชสำนักถึงกับลุกเป็นไฟ แต่มีหรือที่ซ่งเสวียนจะทิ้งปัญหาให้จื่อวินซีเผชิญหน้าอยู่คนเดียว ทั้งที่ราชสำนักยังเต็มไปด้วยความขัดแย้ง บัลลังก์ที่ยังไม่มั่นคง ข้ากองทัพหนานฉุ่ยยังเคลื่อนไหวรุกกรานเข้ามาใกล้

ในปัญหาที่ถาโถมเข้ามาใกล้ทำให้ซ่งเสวียนและจื่อวินซีต้องจากลากันอีกครั้ง ทั้งยังไม่รู้เลยว่าการจากลาครั้งนี้จะได้กลับมาพบเจอกันอีกหรือไม่...มาร่วมลุ้นและเป็นการกำลังใจให้พวกเขาทั้งคู่

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* เจรียหย่วน

ลูกศิษย์ของจิ้งคง อดีตเจ้าอาวาสวัดอุ๋นวัน และเป็นอดีตขอทานใบ้ที่ถูกจิ้งคงซื้อตัวมา ใบหน้าดูบริสุทธิ์ อ่อนน้อมโยน แต่จิตใจเป็นดั่งสัตว์ประหลาดดุร้ายตัวหนึ่ง เป็นมือมืดที่คอยกำจัดผู้คนให้จิ้งคง

* เวินเฉาฉือ

ลูกศิษย์ของไปเหิง ผู้ว่าการเมืองหลวง ผู้ที่ขึ้นมาเป็นอัครเสนาบดีแทนไปเหิง เป็นคนกตัญญู เคารพขนบกฎเกณฑ์

* เหลียวซิง

ชื่อจริงของเหลียวเหลียว สมณเทพแห่งวัดอุ๋นวัน เป็นราชครูคนแรกของต้าเหยาในสมัยไท่จู มีความสามารถพิเศษเหมือนขงเสวียนทั้งยังเป็นบุคคลลึกลับที่หาตัวจับได้ยาก

* ซางเหยี่ย

คนสนิทข้างกายนักบวชใหญ่หนานหรงจวิน มีตำแหน่งเป็นถึงแม่ทัพของหนานถุ เป็นยอดฝีมือผู้เก่งกาจที่หาได้ยาก รักดีต่อหนานหรงจวินมาก

บทที่ 165

بيبให้สละราชสมบัติ

คุณกลับยังคงมีบรรยากาศอันอบอุ่นเหมือนเช่นเคย ผ่นหิน แสงไฟ กลิ่นคาวเลือดแผ่กระจายทั่วบริเวณ

ที่นี่ไม่ต่างอะไรกับนรกบนดิน ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าภายใต้วังหลวงอันหรูหรา เรื่องรองดงามไร้ขีดจำกัดนั้นจะมีสถานที่โหดร้ายเช่นนี้แอบซ่อนอยู่

ในห้องซังอันลึกลับที่สุดและลึกที่สุดของซุนนรกนี้มีเสียงผะแผ่วแว่วออกมา เกรว่งสูงโปร่งแข็งแรงกำลังซัดกับร่างของอีกคน เกรว่งนั้นต้องกับแสงเทียนทำให้เกิดเงากระทบลงบนผ่นหิน ดูราวกับเป็นเงาของสัตว์ประหลาดบางอย่างที่เคลื่อนไหวอย่างดูร้าย พร้อมกับเสียงแผ่วเบา

เจ้าของเกรว่งนั้นคล้ายหวาดกลัวต่อสภาพแวดล้อมนี้ ถึงขั้นพยายามควบคุมเสียงทั้งหมดของตนเอาไว้ เหลือเพียงเสียงหายใจสั้นครี้อและแผ่วกระชั้นสองมือของเขาถูกพันธนาการไว้ด้วยโซ่ตรวน ทุกครั้งที่ขยับก็จะมีเสียงโลหะกระทบกันดังขึ้นเบาๆ

อาภรณ์สีชาวยาวหิมะกองอยู่บนพื้น ทั้งยังเปื้อนฝุ่นดินและขยับไปตามการเคลื่อนไหวของเจ้าของอาภรณ์ ลายปักเมฆาบนนั้นค่อยๆ สกปรกจนมองลักษณะเดิมไม่ออก สุดท้ายก็ฉีกขาดไปโดยสิ้นเชิง

ท้ายที่สุดทุกสิ่งก็กลับคืนสู่ความสงบนิ่ง

ชายหนุ่มนั่งอยู่ตรงมุมด้านในที่สุดของห้องซังนี้ ก้มหน้าก้มตาเล่นผสมสีหมึกยุ่งเหยิง หยาดเหงื่อและผ่นดินเปื้อนไปทั่วร่าง บนตัวเต็มไปด้วย

รอยแดงพาดสลับไปมาราวกับรอยประทับจากปีศาจ เมื่อรวมกับภาพของโช่ตรวนบนแขนแล้ว รวากับว่าเขากำลังทรมานกับโทษทัณฑ์อันโหดร้ายเกินบรรยาย

"ที่แท้ราชครูก็ผ่องแผ้วสูงส่งแค่เพียงลมปาก" จี๋วั้นซีกระซิบเสียงเบา ฟังดูราวคำสาปจากส่วนลึกในนรก "ทว่ายังคงดูงดงามในสภาพเช่นนี้"

คนอ่อนโยนบริสุทธิผุดผ่องผู้นั้นถูกลากลงมาเกลือกกลิ้งกับฝุ่นดิน หยอกเล่นจนละอะ ย่อยยับแตกละเอียดไม่มีชิ้นดี ทำให้จี๋วั้นซีตื่นเต้นยินดีนัก

ราวกับทุกส่วนทุกหนแห่งของร่างกายล้วนถูกอาบย้อมไปด้วยสีสันซึ่งเป็นของเขา

ทว่าคนที่เขาเรียกหานั้นกำลังหลับตาอยู่ ขนตานั้นสั้นไหวน้อยๆ ลำคอเปล่งเสียงออกมาอย่างไม่ได้ตั้งใจ คล้ายทอดถอนใจเบาๆ เสียงมากกว่า "อาซี..."

மானตาของจี๋วั้นซีพลันหดลง ริมฝีปากเริ่มแน่น

ทั้งที่เป็นเพียงคำเรียกขานคำหนึ่ง แต่กลับกวาดความตื่นเต้นยินดีของเขาออกไปจนเกลี้ยง ขูดรู้ใหญ่โตรูหนึ่งขึ้นในอกเขา แล้วคอยขูดเอาเนื้อเน่าเฟะในนั้นออกมาครั้งแล้วครั้งเล่า

เจ็บ

คราก่อนที่เจ็บปวดเช่นนี้คือเมื่อใดกัน

จี๋วั้นซีจำไม่ค่อยได้แล้ว

เขาอย่าตัวลงแล้วค่อยๆ คลายโช่ตรวนที่ตนเป็นผู้พันธนากรรมไว้เองกับมือ ออกทีละเปลาะ ก่อนจะสวมอาภรณ์ให้คนผู้นั้น เพื่อปิดบังรอยต่างๆ ที่เขาเป็นผู้ฝากเอาไว้

จากนั้นก็โน้มกายเข้าใกล้โดยไม่รู้ตัว

ริมฝีปากของเขาแตะลงบนดวงตาที่ปิดสนิทคู่นั้น กระทำด้วยความระมัดระวังแบบที่ตัวเขาเองก็ไม่รู้ตัว

"ซึ่งเสียใจ..." จี๋วั้นซีนึกชื่อของอีกฝ่ายขึ้นได้ เขาเอ่ยออกมาช้าๆ รวากับกำลังเคี้ยวบดอารมณ์บางประการที่หลังไหลออกมาไม่หยุด

เขากอดคนผู้นี้พินิจร่างกับผนัง แล้วค่อยๆ หลับไป

จื่อวินซีมิได้กลิ่นน้ำลายตนเอง เขาปล่อยขุนนางที่ถูกคุมขังในคุกกลับ
ทั้งหมดออกมาจริงๆ

เพียงแต่คนที่ออกมา นั้น คนที่บาดเจ็บก็บาดเจ็บ คนที่ป่วยไข้ก็ป่วยไข้
บางคนออกมาครบสามสิบสอง แต่ก็ถูกกำหนดโทษ สถานเบาคือถูกถอดจาก
ตำแหน่งขุนนาง สถานหนักคือถูกริบทรัพย์สินและนครเทศ

คล้ายไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่าวันนั้นเกิดอะไรขึ้น

จื่อวินซียังคงเป็นฮ่องเต้ผู้สูญเสียการควบคุม บิดเบี้ยวเหลวไหล ส่วน
ซ่งเสวียนยังคงไม่ยอมเข้าร่วมการประชุมราชสำนัก บางครั้งลู่อี้ซางก็จะมาหาเขา
พูดคุยถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในท้องพระโรงกับเขาบ้าง

หากเทียบกับหลายวันก่อนก็นับว่าจื่อวินซีสงบลงไม่น้อย

หรือกล่าวได้ว่าเขามีสติมากขึ้น

เขาก่อตั้งหน่วยงานใหม่ขึ้นมาเรียกว่าจาวเยี่ยไถ มีหน้าที่คอยรวบรวมข่าว
ดูแลตรวจตราเหล่าขุนนาง และฟังคำสั่งเขาเพียงเท่านั้น คนในหน่วยงานนี้
ไม่มีผู้ใดมิใช่คนเลือดเย็นโหดเหี้ยม ผู้เป็นหัวหน้าก็คือผู้สวมจีวรสีแดง เป็น
เจวี่ยหย่วนผู้ที่ยามแยมั้มคู่อิสื่อไร้พิษสงผู้นั้น

ในช่วงเวลาหนึ่งเหล่าขุนนางในราชสำนักต่างได้ยื่นสิ่งใดก็หวาดระแวง
เห็นต้นหญ้าเป็นทหาร* กันไปเสียหมด

ลู่อี้ซางทำงานจนใจเหี่ยวเฉาไร้เรี่ยวแรง ด้านหนึ่งก็ต้องดึงเหล่าขุนนาง
ฝ่ายขุนของตนเอาไว้ไม่ให้ล้มลาม อีกด้านก็ต้องคอยประนีประนอมกล่อมเกลี้ย
ความสัมพันธ์ระหว่างเหล่าขุนนางกับฮ่องเต้ ทั้งยังต้องป้องกันไม่ให้ผู้อื่นจับจุดอ่อน
ของตนได้

ตอนนี้หากเกิดอะไรขึ้นกับเขา ภายในท้องพระโรงใหญ่โตโอ่อ่าแห่งนี้ก็จะ
ไม่มีแม้แต่คนคอยขึ้นนำทิศทาง น่ากลัวว่าสถานการณ์จะยิ่งย่ำแย่

เขาทำได้เพียงคาดหวังว่าจะมีสักวันที่ซ่งเสวียนโน้มน้าวจื่อวินซีได้
ถึงอย่างไรการที่ขุนนางซึ่งถูกจับไปก่อนหน้านี้ถูกปล่อยตัวแล้วก็เป็นการพิสูจน์ว่า
จื่อวินซียังมีเยื่อใยเก่าก่อนกับซ่งเสวียนอยู่บ้าง

* เห็นต้นหญ้าเป็นทหาร เป็นสำนวน หมายถึงหวาดผวา หวาดระแวง

แต่กับการคิดคำนวณของเขานี้ ซึ่งเสวียนมีใจ ทว่าไว้เรียวแรง

สองสามวันนี้เขาไม่ออกจากหอเก็บดาราด้วยช้า สาเหตุนี้มันง่ายดายนัก...

ฮ่องเต้บางองค์แม้จะสูญเสียความทรงจำก็ยังไม่ยอมให้ตนต้องเสียเปรียบถึงขั้น
ล้มเลือนเรื่องรักใคร่สัมพันธ์สวาทต่างๆ ไป

ทุกคืนตรงเวลาจะมีอาคันตุกะผู้ไม่รู้จักยงอายุและไร้ความตระหนักรู้ผู้หนึ่ง
เข้ามาที่ห้องของราชครู หลังจากดื่มกินอิ่มหนำสำราญก็เข็ดปากแล้วจากไป

หากมิใช่เพราะซึ่งเสวียนรู้ความจริงเรื่องที่อีกฝ่ายสูญเสียความทรงจำ
เขายังอาจสงสัยเสียด้วยซ้ำว่าคนผู้นี้เสแสร้งแกล้งทำตัวเช่นนี้หรือไม่ จึงได้มา
เสาะหาผลประโยชน์ซึ่งยามปกติไม่อาจได้รับเช่นนี้

ไม่รู้ว่าเขาโง่โหมกกว่าหรือรู้สึกลำบากกว่า

ที่มากกว่านั้นยังคงเป็นความเหลื่อทนจนใจ

ลู่อี้ซางไม่รู้เรื่องภายใน เขามาระบายความยากลำบากกับซึ่งเสวียน
ซึ่งเสวียนก็ได้เพียงทอดถอนใจ "ฝ่าบาทช่วงนี้เพียงแค่อะไรก็เกิดขึ้นเล็กน้อย
พระองค์มิได้ทรงตั้งใจให้เป็นเช่นนั้นหรอก"

ลู่อี้ซางได้แต่คำด่าว่า ผู้ไม่รู้อาจคิดว่าอัครเสนาบดีผู้ยิ่งใหญ่ถูกผู้ใดต่อยมมา
"สิ่งที่พูดได้ซ้ำก็พูดกับฝ่าบาทไปจนหมดแล้ว บัดนี้ใช้ปัญญาความสามารถ
จนหมดสิ้น ยังไม่ถูกนครเทศังหารยกครัวก็นับว่าโชคดีแล้ว ซึ่งเสวียน หากแม้แต่
เจ้าก็ยังไม่อาจเปลี่ยนพระราชประสงค์ของฝ่าบาทได้ละก็" สีหน้าของลู่อี้ซาง
นิ่งสงบราวกับกำลังบรรยายความเป็นจริงประการหนึ่ง "พวกเราที่ลี้ภัยหนีหนทาง
ไปต่อแล้ว เว้นเสียแต่..."

ดวงตาของเขามีประกายวาวขึ้น

ซึ่งเสวียนกำลังรินน้ำชาให้อีกฝ่าย เมื่อได้ยินคำนี้มือก็สั่น รินเอียงไป
เล็กน้อย น้ำชาร้อนลวกหกลงบนโต๊ะ "อย่าพูดจาเหลวไหล"

ลู่อี้ซางรีบรับกาน้ำชามาจากมือเขา "ข้าก็ยังไม่ได้พูดสิ่งใดเลย เพียง
คิดขึ้นมาชั่วคราวเท่านั้น ตอนนี้ยังไม่ได้ไปถึงจุดนั้น เจ้าจะกลัวอะไร..."

ซึ่งเสวียนงูกลูกจอกหาผ้ามาเช็ดโต๊ะ ทว่าสายตาของลู่อี้ซางกลับจ้องเขม็ง
ไปที่เขา

กีรยานี้ของช่งเสวียนทำให้คอเสื้อคลายออกเล็กน้อย เผยให้เห็นรอยแดงๆ ม่วงๆ ที่โพลาร้าวบวม ความวาบวามนั้นแผ่ไวกว้างซึ่งความรุนแรงบีบคั้น ทำเอา ลูฉีซางตะลึงงันอยู่กับที่

"ช่งเสวียน เจ้า..."

ช่งเสวียนเงยหน้าขึ้นน้อยๆ เมื่อเห็นสีหน้าของลูฉีซางก็พลันตระหนกได้ถึง อะไรวางอย่าง เขาชะงักกิริยา ก่อนดึงคอเสื้อมาปิดแล้วหัวเราะพลางเอ่ย "มองอะไร ต้าเหยาไม่ได้ห้ามให้ราชครูกระทำกิจสำราญเสียหน่อย"

ลูฉีซางไม่ไช่คนโง่

นานถึงเพียงนี้แล้วช่งเสวียนก็ยังไม่มีคนข้างกายและยังไม่มีสตรีที่ชอบพอ ข้าช่งนี้เขาก็ไม่ได้ออกไปข้างนอกแม้แต่ก้าวเดียว ทำทางเหม่อลอยดังต้องมนตร์ เพียงนั้น หากบอกว่าเขาออกไปหาความสำคัญก็คงเป็นเรื่องน่าขันโดยแท้

และที่สำคัญที่สุดคือรายนั่นดูอย่างไรก็ไม่เหมือนรอยที่สตรีซึ่งชอบพอกัน ทิ้งเอาไว้แม้แต่น้อย หากมิใช่ช่งเสวียนมีความชมชอบพิเศษใด ผลลัพธ์ก็คล้ายว่า จะมีเพียงหนึ่ง

ทันใดนั้นลูฉีซางก็ตระหนักได้ว่าชีวิตสามสิบกว่าชีวิตนั้นแลกมาด้วยสิ่งใด

"...ข้าไม่ควรให้เจ้าไป" เขารู้สึกราวกับเลือดในกายของตนแข็งตัวไปหมดแล้ว

เพียงเห็นช่งเสวียนก็รู้แล้วว่าอีกฝ่ายอาจคิดไปไกลถึงเรื่องอื่น ช่วงขณะนั้น เขารู้สึกอึดอัดเหลืออยู่บ้าง ทว่าไตร่ตรองซ้ำๆ ก็ยังคงบอกความจริงแก่อีกฝ่าย "ท่านคิดมากไปแล้ว เดิมทีข้ากับฝ่าบาทก็มี...สัมพันธ์เสน่หาต่อกัน ไม่ใช่อย่างที่ ท่านคิดหรอก..."

คำพูดนี้หากช่งเสวียนกล่าวออกมาเมื่อหนึ่งเดือนก่อนหน้า ลูฉีซาง จะต้องเชื่ออย่างแน่นอน

ทว่าเมื่อช่งเสวียนกล่าวออกมาในตอนนั้น ลูฉีซางไหนเลยจะเชื่อถือ

เดิมทีเขาก็อ่านหนังสือเรื่องเล่ามามากอยู่แล้วจึงจินตนาการเรื่อง ของช่งเสวียนกับจื่อวินชีว่าเป็นเรื่องสนุกที่บุรุษผู้หนึ่งรักแถมและชมเชงบุรุษอีกคน เมื่อจื่อวินชีไม่ได้สมปรารถนา ก็เสียสติ เผยโฉมหน้าด้านที่โหดร้ายทารุณออกมา ช่งเสวียนต้องจำยอมถูกกดขี่ทุกด้านเพื่อให้ฮ่องเต้ผู้โง่เขลานั้นได้ใจ

เมื่อคิดดูแล้วแต่ละจุดก็ยิ่งเข้าสู่ลัทธิลวงรองพอดี

ครานี้ซึ่งเสวียนยิ่งปวดศีรษะเข้าไปใหญ่ "ท่านอย่าคิดอะไรเหลวไหล..."

ลู่อิจ้างกลับยิ่งคิดยิ่งรู้สึกว่าคุณต้อง ทั้งยังผลึกใสคำอธิบายทั้งหมดของ
ซึ่งเสวียนไปนอกหู กลับคิดใคร่ครวญอยู่คนเดียวครั้งแล้วครั้งเล่าแล้วเอ่ยเบาๆ ว่า
"ซึ่งเสวียน เช่นนั้นก็...บีบให้สละราชสมบัติเถิด"

"อะไรนะ" ซึ่งเสวียนถูกอีกฝ่ายทำให้ตะลึงงัน จู่ๆ สีหน้าก็พลันเคร่งเครียด
"ลู่อิจ้าง!"

"ข้าไม่ได้ล้อเล่น บัดนี้ฝ่าบาทกลับกระทำเช่นนี้ ข้าเรือก็น่าต้องเสียความศรัทธา
ในใจราชฎ...ข้ายังขมเหงเจ้าทั้งที่เจ้ามีใจภักดีต่อเขา เขากลับประพฤติดันต่ำช้า
ยิ่งนัก" ลู่อิจ้างหน้าเครียด "โอรสของฮ่องเต้องค์ก่อนเหลือเขาเพียงผู้เดียว แต่
ผู้แซ่จิ้นนั้นมีได้มีเพียงเขา ข้าไม่กลัวอาญาปลงพระชนม์ฮ่องเต้ ที่มาเป็น
อัครเสนาบดีผู้นั้นก็เพื่อช่วยเหลือผู้คนทั่วหล้า" ในดวงตาของลู่อิจ้างมีแวว
ทบทวนอ้อมเรื่อ* ปรากฏให้เห็น "เจ้าเองก็เป็นราชครูผู้รับบัญชาจากสวรรค์ หาก
เกือหนุนกันก็ไซ้จะไม่สำเร็จ..."

จู่ๆ ข้างนอกก็มีเสียงเย็นเยียบดังขึ้น "อัครเสนาบดีลู่วางแผนการได้ดี
ดังคาด..."

ใบหน้าของคนที่ดูไร้เรี่ยวแรงทั้งสองพลันซีดเผือด

จื่อวินซีโอบซึ่งเสวียนเข้ามาในอ้อมอกอย่างไม่ปิดบัง ปลายลิ้นวนเวียน
อยู่ที่ใบหู ก่อนขบลงไปคราหนึ่งอย่างสนิทชิดเชื้อ

ใบหน้าของเขาแผ่วไว้ซึ่งรอยยิ้มเย็นเยียบ "นานๆ เราจะมาหาราชครูใน
ตอนกลางวันสักครา กลับได้มาฟังละครสนุกสนานเช่นนี้ ราชครูคิดว่าแผนการ
ของอัครเสนาบดีลู่เป็นอย่างไร"

ซึ่งเสวียนสูดหายใจเข้าลึก "ได้ให้ลู่เพียงหลงผิดไปชั่วขณะ..."

"หลงผิดไปชั่วขณะ? ราชครูจะกลบเกลื่อนเราเช่นนั้นหรือ" จื่อวินซีหัวเราะ
เบาๆ "หรือว่า...ครานี้ราชครูอยากขอให้เราปล่อยอัครเสนาบดีลู่ไปอีกเล่า"

เมื่อได้ยินเช่นนั้นสีหน้าของลู่อิจ้างก็เย็นเยียบลง แค้นถ้อยคำล่อลวงไร้พิน

* ทบทวนอ้อมเรื่อ หมายถึงตัดสินใจแน่วแน่โดยไม่เหลือเผื่อทางให้อภัยหลัง

ออกมาว่า "ไม่จำเป็น"

จื่อวินซีไม่แม้แต่จะเหลือบตามองเขาสักครา ในดวงตานั่นกลับมีความประสงคร้ายวนเวียนอยู่ราวกับน้ำวน "ในเมื่อได้ทำลุ่มีจิตใจเด็ดเดี่ยว เข้มแข็งเช่นนี้ก็ส่งไปที่จ้าวเยี่ยไถเสียเถิด ทุบกระดูกให้แตกที่ละท่อนๆ ให้เราดูเสียหน่อยว่ากระดูกจะแข็งสักเพียงใด"

ประโยคสุดท้ายน้ำเสียงของเขามีได้เรื้อยเฉื่อยไม่ใส่ใจอีกต่อไป

ซ่งเสวียนหน้าเปลี่ยนสี

จู่หยางขึ้นมาควบคุมตัวลู่อีซาง เมื่อเห็นสายตาที่ซ่งเสวียนส่งมาก็พยักหน้า
น้อยๆ ก่อนจะควบคุมตัวลู่อีซางออกไป

ซ่งเสวียนจึงค่อยวางใจได้สักหน่อย

ทว่าความวางใจนี้ไม่ทันนับถึงสามเขาก็ยิ่งหนักใจขึ้นอีกครั้ง

จื่อวินซียังคงยืนอยู่ตรงหน้าเขา

บทที่ 166

ไหลย่อน

จิ๋อวินซึ่งมิได้แสดงสีหน้าโกรธซึ่งไม่ว่าจะเป็นการทรมานหรือการทอดทิ้ง
รังเกียจ ล้วนเป็นผลลัพธ์ที่เขารู้ดีมาตั้งแต่ต้น

นี่คือกฎเหล็กที่ใช้เลือดเขียนขึ้นในชีวิตของเขา

เขาถึงกับกระตุกยิ้มขึ้นมาด้วยซ้ำ "ราชครูมีสิ่งใดจะพูดอีกหรือ"

ซึ่งเสวียนแหม่มปาก "ลูซึ่งขางนั้นมิใช่หวังไยราชครู เป็นขุนนางดี เพียงแต่
ช่วงนี้ถูกบีบคั้นจนร้อนรนไปสักหน่อย จึงได้..."

"เราไม่ได้ถามถึงเขา" จิ๋อวินซึ่งโอบซึ่งเสวียนมานั่งบนเตียง เล่นนิ้วมือเรียวยาว
ที่มีรอยตาปลาหน้ามือ ของเขาอย่างไม่ใส่ใจ "เราหมายถึงเจ้า ในเมื่ออยากจะทรมาน
อย่างน้อยก็ควรอธิบายให้เราฟังสักหน่อย..."

ซึ่งเสวียนพลันอยากชักมือกลับทันที ทว่าจิ๋อวินซึ่งกลับจับเอาไว้อย่างแน่น
"เป็นอันใดเล่า ราชครูกลัวหรือ"

ซึ่งเสวียนเงิบไปนาน ก่อนมองสำรวจอีกฝ่ายด้วยสายตาราวกับมอง
คนแปลกหน้าโดยสิ้นเชิง

สุดท้ายความอ่อนล้าในดวงตาของเขาก็ฉายชัดขึ้นมาทีละนิด "ข้าคิดว่า
เจ้าน่าจะรู้"

จิ๋อวินซึ่งเกลียดสายตาเช่นนี้ของอีกฝ่ายนัก ทุกครั้งที่สายตาเช่นนี้ของ
ซึ่งเสวียนปรากฏขึ้นมา เขาก็จะรู้สึกว่าคนผู้นี้ห่างไกลออกไปอีกส่วนหนึ่ง

"ข้าไม่ทรมานเจ้าหรอก" สีหน้าของซึ่งเสวียนซับซ้อนยากคาดเดา

เขาเคยมีความคิดที่ไร้เดียงสาอยู่ครู่หนึ่งว่าแม้จื่อวินซีจะสูญเสียความทรงจำ แต่ก็ยังคงเป็นคนรักของตนอยู่ดี

ทว่าความเป็นจริงกลับทำให้ซ่งเสวียนรู้สึกพ่ายแพ้ครั้งแล้วครั้งเล่า

จื่อวินซีที่ลืมเขาไปแล้วแม้จะยังมีเยื่อใยให้เขาจริง แต่กลับไม่มีทางเชื้อใจเขาได้อีก ไม่มีทางเผยด้านอันอ่อนโยนจริงใจอย่างที่สุดต่อหน้าเขาได้อีก

ในความทรงจำของจื่อวินซี ซ่งเสวียนพลาดช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการทำให้เขาเปิดใจไปแล้ว บัดนี้ซ่งเสวียนคิดอยากเข้าใกล้เขาก็ยากลำบากยิ่งนัก

สิ่งนี้ทำให้พวกเขาสองคนห่างไกลกันเหลือเกิน ต่อให้ข้ามน้ำข้ามขุนเขามาก็ยังยากจะเข้าใกล้อีกแม้ครึ่งก้าว สิ่งนี้ทำให้ซ่งเสวียนอ่อนล้าโรยแรงทั้งกายใจ

ซ่งเสวียนไม่กลัวความยากลำบาก สิ่งที่เขากลัวกลับเป็นเรื่องที่ว่าคนผู้นี้จะไม่เปิดประตูบานนั้นอีกเลย

"ราชครูคิดว่าเราจะเชื่อหรือ" จื่อวินซีถามอย่างประชิดประชัน

สีหน้าของซ่งเสวียนเปลี่ยนเป็นเย็นเยียบนิ่งสงบ "เช่นนั้นฝ่าบาททรงคิดให้ข้าพิสูจน์อย่างไร"

"เจ้าไม่ต้องพิสูจน์" สีหน้าของจื่อวินซีดูจะลึ้มกะเหลี่ยและมีความละมิบอยู่ในที เขาปลดสายรัดเอวของซ่งเสวียนออกอย่างคล่องแคล่ว เป็ลื้องอารมณ์ของอีกฝ่ายขึ้นแล้วขึ้นเล่า

ร่องรอยที่เขาทิ้งเอาไว้บนผิวสุขภาพดีเนียนละเอียดนั้นเห็นแล้วชวนให้ตกตะลึง และเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงความเป็นเจ้าของอย่างชัดเจน

จื่อวินซีหัวเราะเบาๆ ท่าทีใกล้ชิดสนิทแนบ "ราชครูมีของดีติดตัวเช่นนี้ไม่ว่าสิ่งใดเราล้วนไม่ซัดใช้เอาความ"

ซ่งเสวียนไม่ตอบ สีหน้าของเขายังดูอ่อนล้าขึ้นอีก

ความว้าวุ่นในกันบึ้งหัวใจของจื่อวินซีพุ่งขึ้นสู่สมองของเขาอีกครา เขาไม่เข้าใจว่าตนกำลังอันรณเรื่องใด รู้เพียงว่าความไม่สบายใจเช่นนี้กำลังทรมานเขา ครั้งแล้วครั้งเล่า รวากับกำลังปฏิเสธทุกสิ่งที่เขากำลังทำในตอนนี้อย่างรุนแรง

เขาไม่สนใจสีหน้าต่อต้านของซ่งเสวียน ประทับจวบลงไปบนริมฝีปากของอีกฝ่าย

ซึ่งเสวียนดูเหมือนจะโกรธแล้วจริงๆ เขาผลักรัจฉิวันชื้อออก ไม่สนใจว่า
อาการของตนจะหลุดลุ่ยอย่างไร ตั้งใจกระโดดลงจากเตียงไปทันที

ราชครูผู้นี้ไม่เคยผลักรั้วเขาอย่างชัดเจนเช่นนั้นมาก่อน สิ่งนี้ทำให้ความรู้สึก
ไม่สบายใจในใจของจื่อวันชื้อยิ่งรุนแรงขึ้นอีก

แต่ไรมารั้งเสวียนไม่เคยลงมือกับจื่อวันชื้อ เขาทะนุถนอมร่างกายของ
จื่อวันชื้อยิ่ง ย่อมไม่อาจลงแรงกับร่างกายนั่น

มีดสั้นที่บางราวกับปีกจักจั่นเล่มนั้นพาดอยู่บนลำคอของซึ่งเสวียนอีกครั้ง
ซึ่งเสวียนแทบจะแข็งทื่อไปทั้งตัว

จื่อวันชื้อใช้คมมีดกดลงที่ลำคอของเขาเช่นนี้ พร้อมยิ้มเจ้าเล่ห์ก่อนจุ่มพิตลง
บนริมฝีปากเขา ทั้งยังกัดปลายลิ้นของเขา ความเย็นชาในดวงตานั้นแทบแช่ทั้งร่าง
ของเขาให้แข็งทื่อไป

ทุกส่วนสัดบนร่างของซึ่งเสวียนล้วนกำลังเจ็บปวด โดยเฉพาะหัวใจ
ที่เจ็บปวดสาหัสราวกับถูกบิดขย่ำเป็นก้อนด้วยแรงมหาศาลบางอย่าง

ดวงตาของจื่อวันชื้อแดงก่ำ เขาหัวเราะร้ายกาจ เอ่ยถามเสียงต่ำว่า "ราชครู
เจ็บหรือไม่"

เจ็บปวดเหมือนกับเขาในเวลานี้หรือไม่

กลับไม่คิดว่าเมื่อประโยชน์นี้เปล่งออกไปซึ่งเสวียนจะสะท้านสั่น ลำคอ
พุ่งเข้าหาใบมีดตรงๆ สีแดงนั้นคือเลือด สีขาวนั้นคือคมมีด กรีดแทงดวงตา
ของจื่อวันชื้อให้เจ็บปวด "เจ้า..."

"เจ็บ..."

ซึ่งเสวียนกอดเขาเอาไว้ พึมพำเสียงแผ่วว่า "อาชื...ข้าเจ็บยิ่งนัก..."

มีบางสิ่ง...ที่ร้อนและเปียกหยดลงมาตรงชอกคอเขา

ซึ่งเสวียนร้องไห้?

เขามีน้ำเสียงระทมทุกข์และอ่อนล้าเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน

เสียง 'เคร้ง' ดังขึ้น มีดสั้นตกลงบนพื้น

จื่อวันชื้อปล่อยให้ซึ่งเสวียนกอดตนเอง เลือดสีแดงสดไหลอาบลงไปตาม
ร่างของทั้งคู่ ซึ่งเสวียนกัดผิวเนื้อที่ชอกคอของจื่อวันชื้อแน่นด้วยความเคียดแค้น

ราวกับต้องการฉีกทิ้งเนื้อตรงนั้นออกมาอย่างไรอย่างนั้น ทว่ากลับมีน้ำตาไหลลงมายืดแล้วหยดเล่า

ซ่งเสวียนเอ่ยนามของเขาเบาๆ "อาซี...อาซี..."

ระหว่างผิวเนื้อที่สัมผัสกันอยู่ของทั้งคู่มีบางสิ่งกำลังไหลย้อนคืนราวกับคลื่นธारा

สองตาของจื่อวินชี้ว่างเปล่า ทว่ากลับมีบางสิ่งพุ่งเข้ามาในสมองของเขา เขามองเห็นภาพของตนเองนอนซุกอยู่ใต้ต้นซึ่งราวกับแมวป่วย มองเห็นสภาพอนาถนาในห้องเก็บฝุ่น มองเห็นตนกำลังอดอ้อนทำตัวโง่เง่า มองเห็นต้นไม้ขุนเขาธारा ถนนหนทางเมืองต่างๆ ที่ตนลี้มเลือนไป

นี่เป็นภาพจากความทรงจำของซ่งเสวียน

เขาไม่อาจล่วงรู้ความรู้สึกของซ่งเสวียนได้ ทว่ายามที่ทั้งสองอยู่ด้วยกัน สายตานั้นก็มักอ้อยอิ่งวนเวียนอยู่ข้างกายเขา

ที่แท้เขาก็ยิ่งเป็นเหมือนกันหรือ

จื่อวินซึ่งมองเห็นตนเองท่ามกลางดอกท้อที่ผลิบานเจิดจ้าจึงตระหนักได้ว่า ที่แท้ช่วงขณะนั้นเขากำลังแย้มยิ้ม และเป็นรอยยิ้มที่จริงใจและบริสุทธิ์

สิ่งที่สูญหายและลี้มเลือนไปเนิ่นนานคล้ายจะเป็นช่วงขณะนั้นเอง มันพุ่งทะลุโชติตรวน ถาโถมเข้ามาในสมองของเขาอีกครั้ง ผสมปนเปกับความทรงจำของซ่งเสวียน กลายเป็นภาพวาดสมบูรณ์อีกครั้ง

"พี่ชาย..."

เขาราวกับเพิ่งตื่นขึ้นจากฝันครั้งใหญ่ ประคองร่างของซ่งเสวียน แต่กลับพบว่าซ่งเสวียนสติมันงละอะเลือนไปเสียแล้ว "อาซี?"

ใช่แล้ว ซ่งเสวียนทำได้เพียงอ่านความทรงจำของผู้อื่น มีก็ครากันที่ปล่อยให้ความทรงจำของตนถ่างทอดเข้าไปในสมองของผู้อื่น

"พี่ชาย...พี่ชาย!" น้ำตาของจื่อวินชี้หลังไหลออกมาไม่หยุด ดูทั้งน่าขันทั้งน่าสงสาร เขาใช้มือกดปิดบาดแผลของซ่งเสวียนเอาไว้สุดแรง รีบค้นหายารักษาแผลทั้งร่างกายเปลือยเปล่า "ชำผิดไปแล้ว...พี่ชาย ชำผิดไปแล้ว..."

เขากำลังเสียใจ หวาดกลัวจากใจจริง แม้แต่เมื่อนั้นก็ลี้มนไปหมด

"ข้าผิดไปแล้ว พี่ชายอย่าเจ็บเลยนะ... ล้วนเป็นข้า... ล้วนเป็นความผิดของข้า"

ขณะที่ทนายลงบนลำคอของช่งเสวียน จี๋อว้นซี้ก็เกือบทำขวิดยาหลุดมือ ตกแตก

ช่งเสวียนหัวเราะออกมาเบาๆ "ไม่โทษเจ้า นึกขึ้นได้ก็ดีแล้ว..." ช่งเสวียนคล้ายอ่อนล้าโรยแรงนัก เขาหลับมัจฉอว้นซี้เบาๆ เผยรอยยิ้มจริงใจออกมา "ให้ข้านอนสักครู่เถิด"

"ได้" ใบหน้าของจี๋อว้นซี้เต็มไปด้วยคราบน้ำตา ดูน่าเกลียดนัก

หากผู้เฒ่ามาเห็นเข้าจะต้องไม่เชื่อแน่นอนว่าเขาคือคนเดียวกับบุคคลที่เป็นดังผีร้ายในท้องพระโรงเมื่อวานผู้นั้น

"ลู่อีซาง..." ช่งเสวียนเอ่ยเสียงเบา

"พี่ชายวางใจ" จี๋อว้นซี้ใช้ผ้าห่มเช็ดน้ำตาตนเอง "ข้ารู้"

ช่งเสวียนได้ยืนดังนั้นจึงค่อยกะพริบตา แล้วหลับไปจริงๆ

เขาคงใช้แรงกายแรงใจไปมาก หลายวันมานี้ก็เหน็ดเหนื่อยเกินไป จึงได้หลับลึกเช่นนี้

จี๋อว้นซี้สัมผัสไปบนผิวเนื้อของช่งเสวียนซ้ำๆ ลองหยั่งดูลมหายใจของอีกฝ่าย เน้นนานกว่าจะยอมแน่ใจว่าคนผู้นี้ยังคงปลอดภัยอยู่ที่นี้ ไม่ได้มีเรื่องไม่คาดฝันใดเกิดขึ้น

เมื่อนั้นอาการสั่นสะท้านและน้ำตาของเขาจึงค่อยๆ หยุตลง

เกือบไปแล้ว... อีกเพียงนิดเดียว

เขาเกือบทำช่งเสวียนหายไปแล้ว

บทที่ 167

ความจริงใจ

ตอนที่ซ่งเสวียนตื่นขึ้นมา นอกหอเก็บดาราก็มีม่านราตรีปกคลุมแล้ว ภายในห้องรกและทะไปหมด ทั้งหีบใส่ยาที่ถูกรื้อค้น ของตกแต่งล้มระเนระนาด เครื่องกระเบื้องที่แตกหัก ดูราวกับมีโจรบุกรุก สภาพยุ่งเหยิงไปทั่ว

ซ่งเสวียนก้มลงมองไปเห็นคนที่กดเขาเอาไว้แน่น เกาะเกี่ยวกายนางไว้ ราวกับหมึกยักษ์ ใบหน้ายังคงมีคราบน้ำตา ขนตาองคี้คั่ง หว่างคิ้วขมวดจางๆ ดูน่าสงสารเสียจริง

จื่อวินซีหลับตันทันที ซ่งเสวียนขยับเพียงนิดเขาก็ตื่นขึ้นมาทันที

"พี่ชาย?" จื่อวินซีเอ่ยเรียก เขารีบลุกขึ้นมาตรวจสอบบาดแผลที่คอของซ่งเสวียน "พี่ชายตื่นแล้วหรือ"

เมื่อเงยหน้ามองกลับसानสบเข้ากับสายตาเรียบนิ่งเหม่อลอยของซ่งเสวียน

ซ่งเสวียนถาม "เจ้าเป็นใคร"

จื่อวินซีนิ่งงันไปทันที "...พี่ชาย?"

ทันใดนั้นเขาก็คิดขึ้นมาได้ว่าซ่งเสวียนคงไม่ได้เอาความทรงจำของตนมาให้เขา...แล้วตนเองก็...

ในดวงตาของซ่งเสวียนเจือแววขอโทษขอโพยจางๆ "เจ้าคือน้องชายข้า หรือ ขอภัยด้วย ข้านี้ไม่ค่อยออก..."

เมื่อคำนี้กล่าวออกมาจื่อวินซีก็ราวกับถูกสายฟ้าฟาด เขานิ่งนิ่งแข็งทื่อ

ดั่งท่อนไม้ ดวงตาเบิกกว้าง น้ำตาไหลรินคล้ายไข่มุกที่ร่วงหล่นเป็นสาย

"เจ้า..." ช่งเสวียนขมวดคิ้วน้อยๆ

น้ำเสียงของจื่อวินชี้เจือแววสะอื้น "พี่ชาย...อย่าทำให้ข้าตกใจซี ข้าสำนึกผิดแล้ว..."

ช่งเสวียนลืมเขาไปแล้ว เพียงประโยคนี้ถูกพูดออกมาจื่อวินซึ่งรู้สึกหวาดกลัวราวกับหัวใจของตนถูกควักออกมาทั้งเป็น

ช่งเสวียนมองดูเขาที่พูดพลางสะอื้นน้ำตาไหลเช่นนั้นก็ระแอมกระโอออกมาเบาๆ "ก็ได้อ"

สีหน้าจื่อวินซึ่งชะงักค้าง น้ำตายังไม่หยุดไหล เขาเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่ายอย่างงงงัน

ช่งเสวียนเห็นท่าทางนั้นของอีกฝ่ายก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ เขาใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตาให้ "ไม่ทำเจ้าตกใจแล้ว อย่าร้องให้อีกเลยได้อหรือไม"

เดิมทีหนึ่งเดือนกว่าที่ผ่านมาเขาก็ถูกเรื่องนี้ทำให้ว่าอุ่นใจสับสนมีนงอกสั่นขวัญหาย ไม่ง่ายเลยที่บัดนี้จะสงบลงได้ จึงอยากทำให้คนผู้นี้ตกใจถือโอกาสล้อเล่นกับอีกฝ่ายเสียหน่อย

ไหนเลยจะคิดไปถึงว่าเกือบต้องจมน้ำตาน้ำมูกตายเสียแล้ว

จื่อวินซึ่งร้องไห้ เขามองดูแล้วเจ็บปวดใจยิ่งกว่า จึงได้แต่ปลอบอีกฝ่าย "ข้าสบายดี ไม่ได้ลืมเจ้าและยังคงอยู่ข้างกายเจ้า อย่าร้องให้อีกเลย"

กว่าจื่อวินซึ่งจะรู้สึกตัวนั้นไม่ง่ายเลย เขาจับมือช่งเสวียนเอาไว้แน่นเอามามุมในอก ทั้งเนื้อทั้งตัวสั่นสะท้านน้อยๆ

ช่งเสวียนไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะกลัวจนกลายเป็นเช่นนี้ เขานึกเสียใจอยู่บ้างจึงค่อยๆ ลูบหลังจื่อวินซึ่งแล้วว่า "ข้าไม่ดีเอง หยอกเจ้าเล่นเช่นนี้ คราวหน้าจะไม่ล้อเล่นเช่นนี้อีกแล้ว"

จื่อวินซึ่งค่อยๆ สงบลงแล้วจึงเอ่ยซ้ำๆ ว่า "ข้าทำเรื่องเช่นนั้นไป...กลัวว่าพี่ชายตื่นขึ้นมาแล้วจะไม่ต้องการข้า"

อันที่จริงเขายังมีความทรงจำจากสองสามวันก่อนหน้าอยู่

ช่งเสวียนอยู่ข้างกายเขาแท้ๆ ถูกเขากดไว้และกระทำเรื่องที่ใกล้ชิด

สนิทแนบที่สุด ทว่ากลับดูราวกับอยู่ห่างไกลพันหลี่ ไกลจนไม่อาจเอื้อมถึง

ตอนที่ยังไม่มีความรักจํา เขาเพียงรู้สึกรอนรนจนจิตใจไม่สงบ

เมื่อมีความทรงจําแล้วกลับรู้สึกว่ช่วงเวลาเหล่านั้นเย็นเยือกราวกับ
มีน้ำแข็งเกาะ ทุกข์ทรมานทำให้เขาแทบอยากตายไปเสียให้พ้น

หลายปีก่อนเขายังเคยคิดว่าหากวันใดซึ่งเสวียนรั้งเกียจเขา เกลียดเขา
ต่อให้ต้องมัดเอาไว้เขาก็จะมัดอีกฝ่ายให้อยู่ข้างกาย

ทว่าบัดนี้เขาเพิ่งรู้ว่าเมื่อได้ลิ้มรสแห่งความชอบพอกันทั้งสองฝ่ายแล้ว
ไฉนเลยจะอดทนต่อความเกลียดชังและทำตัวห่างเหินดังคนแปลกหน้าของ
ผู้ที่อยู่ในดวงใจได้เล่า

ซึ่งเสวียนเห็นสีหน้าของจื่อวินซีหมองหม่นก็รู้ว่าอีกฝ่ายคงมีเรื่อง
หนักหนาสาหัสในใจ จึงลูบผมอีกฝ่ายแล้วหยอกเย้า "เจ้าทำเรื่องใดไปแล้ว หืม?
เจ้ากำลังพูดถึงเรื่องในคุกลับหรือบนหอเก็บดารานี้เล่า" เขากัดใบหูของจื่อวินซี
พลางยิ้มล้อ "เหตุใดข้าจึงไม่รู้เลย อาชีของข้าหน้าบางเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน"

คำพูดเหล่านี้เป็นเขากล่าวขึ้นเอง แต่ใบหูของเขาก็แดงเสียเอง ทว่าเขากลับไม่รู้ตัว
เอาแต่คิดว่าตนกำลังวางท่าทางเป็นบุรุษเจ้าสำราญได้อย่างเก่งกาจ
แพรวพราว

จื่อวินซีเห็นก็เอ่ยถามเสียงเบา "พี่ชายไม่โกรธแค้นข้าหรือ"

ซึ่งเสวียนส่ายหน้า "ไม่โกรธแค้นเจ้า"

จื่อวินซีกดยิ้มลึกขึ้น "เช่นนั้นพี่ชายชอบหรือไม่"

ซึ่งเสวียนมักรู้สึกอยู่เสมอมาว่ามีอะไรบางอย่างแปลกแปร่งไป

เป็นดังคาด คำพูดประโยคถัดมาก็ไม่รู้ว่จื่อวินซีพูดไปถึงเรื่องใดแล้ว
อีกฝ่ายโอบเอวเขาเอาไว้แล้วเอ่ยเบาๆ ว่า "ข้าจําได้ว่าวันนั้นพี่ชายก็ชอบ ถึงกับ
หลายครั้งติดต่อกัน..."

คำพูดหลังจากนั้นหูของซึ่งเสวียนก็แทบไม่ได้ยินแล้ว หัวใบหน้าของเขา
มีแต่สีแดงช้ำน

เห็นได้ว่าจื่อวินซีได้คืบจะเอาศอก ยิ่งหนักข้อขึ้นเรื่อยๆ แล้ว

"เจ้ารีบหุบปากเสีย" ซึ่งเสวียนเกลียดนักที่ไม่อาจปิดหูตนเองได้

จ้าววินซีเห็นเขาเป็นเช่นนั้นก็ผ่อนคลายลงหลายส่วน ยิ่งพูดยิ่งไวยางอาย "หากพี่ชายชอบเช่นนั้นเอาไว้พี่ชายดีขึ้นสักหน่อย เราค่อยไปลี้มรสชาตกันอีก ข้าจะดูว่าทางเจ็ยหยวนมีของเล่นดีๆ ขึ้นอื่นอีกหรือไม่ หากนำมาใช้บนนี้..."

ซ่งเสวียนโมโหจนใช้ริมฝีปากของตนปิดปากอีกฝ่าย

จ้าววินซีกะพริบตาปริบๆ กตศรัทธาของซ่งเสวียนแล้วทำให้จุ่มพิตนี้ลึกซึ่ง ยึดตายยิ่งขึ้น เขาเห็นว่าซ่งเสวียนอ่อนระทวยลงทีละนิด กระทั่งทั้งคู่ต่างลุ่มหลง มัวเมาอยู่ในห้วงอารมณ์นั้น

จ้าววินซีโอบเอวอีกฝ่าย ใบหน้าฝังอยู่กับชอกคอ เอ่ยเสียงแผ่วว่า "ขอบคุณ"

ขอบคุณที่เจ้าไม่จากไป

ขอบคุณที่ปรากฏตัวเข้ามาในชีวิตของข้า

ความรู้สึกหอมหวานปนขมปร่าที่ไม่อาจเกิดขึ้นได้ในยามที่เขาสูญเสีย ความทรงจำกลับแจ่มกระจ่างและยึดครองพื้นที่สมองของเขาอย่างชัดเจน ในช่วงขณะนี้ ทั้งยังแผ่ขยายไปถึงปลายลิ้น

เขาตระหนักได้ว่าการปรากฏตัวของซ่งเสวียนอาจมิได้นำมาซึ่งความรักใคร่ เทิดทูนอันอยู่ยั่งยืนงแต่เพียงอย่างเดียว

แต่มันคือสีสันและสัมผัสแห่งความสุขแสนอบอุ่นทั้งหมดทั้งมวลในชีวิตเขา ทำให้เขาไม่กลายเป็นดังสัตว์ประหลาดแสนเย็นชาเช่นกาลก่อน

และทำให้เขาไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตอยู่ในความมืดมิดอันโดดเดี่ยวชั่ววันวันตรี

"อาซี ข้าพึงใจเจ้า" ซ่งเสวียนเอ่ยเบาๆ "ความหมายของประโยคนี้ คือข้าอยากอยู่เคียงข้างเจ้า อยากปกป้องเจ้า อยากเห็นเจ้ามีความสุข อยากครอบครองเจ้า ต้องการเจ้า"

จ้าววินซีขดตัวอยู่ในอ้อมกอดของอีกฝ่าย ไม่ได้เอ่ยสิ่งใด

"ยังมีอีกความหมายหนึ่ง" ซ่งเสวียนเอ่ยเชื่องช้า

"ข้ารักเจ้า"

จ้าววินซียึดตัวขึ้นทันที จับจ้องมองซ่งเสวียนนิ่งๆ

ใบหน้าของซ่งเสวียนแดงช้ำไปหมด ดวงตานั้นมีประกายน้ำวาววาม ทว่ามุมปากนั้นกำลังแ้มยิ้ม

"ตั้งนั้นอย่าได้กลัว" ซ่งเสวียนเอ่ยนิ่งๆ "ไม่ว่าจะเป็นเมื่อใดก็อย่าได้หวาดกลัว"

เช่นเดียวกันกับที่ต่อให้จิ่ววิน[†]ที่จะลี้มเลือนเขาไป หัวใจของเขาก็ยังคงเต้นแรงอยู่ดี

ซ่งเสวียนรู้สึกได้อย่างเลือนราง 'ไม่ว่าตัวเขาจะอยู่แห่งหนใด หัวใจก็จะยังเก็บรักษาความรักที่มีต่อคนตรงหน้าเสมอ

จิ่ววินที่ซบอยู่ในอ้อมอกของซ่งเสวียน ไม่ได้กล่าวสิ่งใด

แต่ซ่งเสวียนรู้ คนผู้นี้ร้องให้อีกคราแล้ว

เขาอยากหิวเราอยู่บ้าง

หากจิ่ววินที่ยังคงร้องให้เช่นนี้ต่อไป เก่งว่าเขาจะได้ตั้งฉายานามซึ่งไม่ค่อยน่าฟังเท่าใดนักให้ฝ่าบาทองค์ปัจจุบันเสียแล้ว

ฉายาว่า 'เจ้าซี่แยะ'

บทที่ 168

คำสาป

กลางดึก ณ จวนรับรองทูต พวกของหนานหรงจวินถูกกดตัวลงกับพื้นในสภาพอเนจอนาถ

คนที่นั่งตัวตรงอยู่ด้านบนกลับเป็นจื่อวินซี

พวกเขาเห็นว่ายามนี้ต่ำเหยาบันปวนุ่นวายจึงวางแผนหลบหนีกลางดึก แต่กลับถูกคนที่เฝ้าอยู่ด้านนอกจับกลับมาได้

หนานหรงจวินมองสังเกตุจื่อวินซีจนทั่วรอบหนึ่งแล้วพลันขมวดคิ้วน้อยๆ เผยสีหน้าประหลาดใจขึ้นมาหลายส่วน "ฝ่าบาท...นี่ก็ออกแล้วหรือ"

เขาคือผู้ใช้อาคม ย่อมมองสภาพการณ์ของจื่อวินซีออก

จื่อวินซีมองเขาด้วยสายตาเรียบเฉย "เจ้าตกใจมากหรือ"

แววตาของหนานหรงจวินล่งเลสงสัย กลับเป็นองค์หญิงอิงฮั่วที่เอ่ยด้วยความตกตะลึงอย่างเปิดเผยว่า "เป็นไปได้"

เรื่องที่นักบวชใหญ่ควบคุมสติสัมปชัญญะผู้นั้น อย่างน้อยสำหรับราชสำนักหนานถูก็ไม่ใช่ความลับ ไม่เคยมีผู้ใดหลุดพ้นจากการควบคุมของเขาไปได้

"ไม่มีสิ่งใดเป็นไปได้" ความกระจ่างแจ้งอันบางเบาเสี้ยวหนึ่งวาบขึ้นในดวงตาของหนานหรงจวิน "เป็นซ่งเสวียน ข้าประเมนเขาต่ำเกินไป"

เขาพอคาดเดาได้ไม่มากนักน้อยกว่าความสามารถของซ่งเสวียนจะเกี่ยวข้อกับความทรงจำ แต่กลับคิดไม่ถึงว่าจะสามารถทำลายการควบคุมของเขาได้

สายตาของเขาไม่ได้เรื้อยเฉื่อยอย่างก่อนหน้านี้แล้ว มันกลับเคร่งเครียด
ระแวดระวังขึ้นมา

ที่จริงเขาประเมินช่งเสวียนสูงเกินไป การที่ช่งเสวียนตามหาความทรงจำ
ของจื่อวินซึกกลับมาได้นั้น หนึ่งคือเพราะความทรงจำที่ถูกผนึกของจื่อวินซึก
เกี่ยวข้องกับช่งเสวียน สองคือเพราะตัวจื่อวินซึกเองมีความมุ่งมั่นอันแน่วแน่ใจ

ดังนั้นเมื่อความทรงจำของช่งเสวียนไหลย้อนกลับ จึงพาให้ฟุ้งทะลุขีดรวน
ที่หนานหรงจวินฝังเอาไว้ไปด้วย

แต่เรื่องเช่นนี้จื่อวินซึกไหนเลยจะยอมอธิบายกับเขา ตรงข้ามกลับเอามือ
ทำคางเอียงศรัทธามอง จากนั้นก็หัวเราะสดใสดังบุปผาสะพรั่งในสันตฤดู "บัดนี้
เราหาเวลาว่างได้แล้ว ควรมาคิดบัญชีกับท่านนักบวชใหญ่เสียหน่อย"

อึ้งฮั่วเองก็มองความประสงคร้ายในรอยยิ้มของเขาออกแล้วเช่นกัน
ทุกส่วนในร่างกายของนางตึงเครียดขึ้นมาทันที จึงเปล่งเสียงเอ่ยอย่างวางอำนาจ
"ท่านจะลงมือกับพวกเราไม่ได้ เว้นเสียแต่ว่าท่านคิดจะ..."

"เปิดสงคราม?" จื่อวินซึกหัวเราะออกมาเสียงหนึ่ง "นี่มีไซพอดี้ทีเดียวหรือ
โลหิตเนืองนอง ศพกองเป็นภูเขา ภาพเช่นนี้เราไม่เคยเห็นมาก่อนจึงสงสัยใคร่
อยู่บ้าง" จื่อวินซึกมิได้แสดงท่าทีจอมปลอมแม้สักเสี้ยว รวากับว่าเขากำลัง
รู้สึกไม่พอใจ ผ่อนคลายสบายอารมณ์กับภาพที่ตนจินตนาการอย่างแท้จริง

อึ้งฮั่วตะลึงงัน

หนานหรงจวินเฝ้าปากแน่น

"หากพวกเจ้าเอาคำเหล่านี้ไปกล่าวกับผู้อื่นอาจมีประโยชน์อยู่บ้าง" จื่อวินซึก
หัวเราะเบาๆ "แต่สำหรับข้า...ผู้คนที่หัวหล้านี้จะเป็นตายอย่างไร มันเกี่ยวอันใด
กับข้าด้วยเล่า"

เขาถึงกับไม่ใช้คำเรียกขานตนเองอย่างฮ่องเต้องค์หนึ่งอีกแล้ว สิ่งนี้
แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้ตระหนักหรือยอมรับสถานะของตนแม้แต่น้อย

หนานหรงจวินพลันตระหนักได้ว่าฮ่องเต้หนุ่มผู้มีความคิดสุดโต่งผู้นี้
จะกระทำเรื่องเช่นนี้ออกมาได้จริง

เขาไม่เกรงกลัวสงคราม ไม่เกรงกลัวความตาย ไม่เกรงกลัวความเจ็บปวด

และยังไม่เกรงกลัวความสูญเสีย

ใช่แล้ว หากตัวอยู่ในนรกอเวจีก็ย่อมมิกลัวเกรงสิ่งใด

รอยยิ้มของเขาสดใสเพียงใด ความมุ่งมั่นร้ายต่อโลกใบนี้ก็ยิ่งมากมาย
เพียงนั้น...เดิมหนานหงจวินนั้นถูกคาดหวังของอีกฝ่ายจึงได้เลือกปลดปล่อย
สัตว์ประหลาดในใจของจื่อวินช้อออกมา

ทว่าเมื่อตัวหนานหงจวินต้องเผชิญกับสัตว์ประหลาดตนนั้นเสียเอง เขาจึง
รับรู้ถึงความน่าสะพรึงนั้นได้อย่างแท้จริง

พวกเขาอาจตายอยู่ที่นี้ได้จริงๆ

ยามเผชิญหน้ากับความตายทุกคนล้วนเป็นเช่นเดียวกัน ไม่มีผู้ใดหนึ่งสงบ
มันคงอยู่ได้

"เช่นนั้นราชครูเล่า" หนานหงจวินปลิ้นคว่ำจับฟางช่วยชีวิต* เส้นหนึ่ง
"ราชครู ท่านก็ไม่ใส่ใจหรือ"

รอยยิ้มของจื่อวินชี้แจงลง "นักบวชใหญ่ฉลาดเฉลียวนัก"

หนานหงจวินรู้ว่าตนจับทางถูกแล้ว "ท่านจะทำให้ราชครูผิดหวังหรือ"

"ข้ายอมไม่อาจทำให้เขาผิดหวัง" จื่อวินชี้เอ่ยซ้ำๆ "ดังนั้นข้าจึงยังต้อง
ไว้ชีวิตเจ้า"

หนานหงจวินกับอึ้งย้งยังไม่ทันได้ถอนหายใจอย่างโล่งอกก็ได้ยินเสียง
ประสงค์ร้ายแต่อ่อนโยนของจื่อวินชี้ดังขึ้นมา

"ควรเหลือช่องทางให้เจ้าได้หายใจ นักบวชใหญ่อยู่ในกำมือข้า คิดว่า
หนานถูกทิ้งไม่กล้าอวดโอ้อวดหงะมั่ง" จื่อวินชี้คล้ายกำลังถามคนข้างกาย
ทว่าคนที่อยู่ใกล้เขาที่สุดคือผู้ที่สวมจีวรสีแดงและมีใบหน้าราวกับเด็กหนุ่ม
ผู้นั้น

เจี๋ยหยวนเผยรอยยิ้มใสซื่อบริสุทธิ์ออกมา ก่อนพยักหน้าอย่างไร้สัมเสียด

"เช่นนั้นก็...ตัดแขนตัดขาเขานำใส่หม้อดิน?" จื่อวินชี้เบิกตาโตงดงามนั้น
พลาถามเขา "ข้ายังไม่เคยเห็นชิ้นส่วนมนุษย์เช่นนี้ เจ้าทำให้ข้ารู้สึกหน้อยเกิด"

* ฟางช่วยชีวิต เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อยามที่มีปัญหา คนเราต้องการเพียงไขว่คว้าสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ไว้
เพื่อให้มีชีวิตรอด เป็นความหวังและที่พึ่งสุดท้าย

เจ็ยหย่วนเอามีดอกออกมาเงียบๆ ก้าวไปข้างหน้าทีละก้าว
ราตรีด้านนอกเงียบสงบถึงเพียงนี้ ดังไรซึ่งคลื่นลมแม้เพียงเสี้ยว
หนานหรงจวินเพิ่งเคยรู้สึกถึงความหวาดกลัวเช่นนี้เป็นครั้งแรก
"เดี๋ยวก่อน" จู่ๆ จื่อวินซี้ก็ร้องบอกให้หยุด
แม้แต่นานหรงจวินเองก็ยังไม่รู้ตัวว่าในแวตตาของตนนั้นมีเศษเสี้ยว

ความหวังวาบผ่าน

"ควักลูกตาเขาก่อน" จื่อวินซี้ยิ้มพลาบเอ่ย "ข้าคนนี่จิตใจคับแคบนัก แม้
เพียงถลึงตาใสก็ต้องแค้น" จื่อวินซี้เอ่ยกับเขา "ในเมื่อเจ้าเอาของสำคัญที่สุด
ของข้าไป ย่อมต้องเอาของสำคัญที่สุดของเจ้ามาชดใช้คืน"

องค์กรทั้งสองสามคนของหนานหรงจวินถูกกดตัวเอาไว้ไม่ให้ขยับเขยื้อน
ส่วนเจ็ยหย่วนก็เดินต่อไปข้างหน้าทีละก้าว

คล้ายว่าองค์กรที่เหลือนั้นได้รับการเตือนไว้ล่วงหน้าแล้ว พวกเขาล้วน
ไม่กล้าสบตานานหรงจวิน มีเพียงเจ็ยหย่วนที่เฝ้าดวงตาดำสนิททั้งสองข้าง
จ้องมองอีกฝ่ายอย่างอ่อนโยน

ดวงตาของหนานหรงจวินมีสีเปลี่ยนแปลงประหลาดฉายผ่าน เขาเอ่ยเสียงต่ำ
"หยุด"

ย่างก้าวของเจ็ยหย่วนชะงักเล็กน้อย ทว่ากลับไม่ได้หยุดลง

หนานหรงจวินเผยสีหน้าตกใจออกมา

จื่อวินซี้กลับหัวเราะขึ้น "เป็นดังคาด"

หากเขาคาดเดาไม่ผิด ความสามารถในการควบคุมของหนานหรงจวินนั้น
น่าจะเกี่ยวข้องกับคามมุ่งมั่นของผู้ถูกควบคุม ไม่อย่างนั้นตอนที่ควบคุมเขาก็คง
ไม่ต้องอาศัยสุราฝืนคอยช่วย

หากเขาไม่สามารถควบคุมจื่อวินซี้ได้ในระยะเวลาอันสั้น เช่นนั้น
การควบคุมเจ็ยหย่วนก็ยากเสียยิ่งกว่า

เพราะในใจของเจ็ยหย่วนว่างเปล่าไรซึ่งสิ่งใดมาเนิ่นนานแล้ว

นอกจากความเกลียดชังต่อโลกใบนี้และความกระหายในการเช่นฆ่า
นองเลือด ก็คงเป็นเพียงความทรงจำในช่วงขณะนั้นที่คอยคำพยุ่งเนื้อหนังมนุษย์

ของเจี๋ยหยวนอยู่

ทว่าแม้กระทั่งผู้ที่สรรสร้างความจริงเหล่านั้นขึ้นมาก็ยังตายจากไปแล้ว

คนประเภทนี้ไม่มีจุดอ่อนใด

ดังนั้นเจี๋ยวินซึ่งทำให้อีกฝ่ายมาอยู่ข้างกายโดยไม่ต้องห่วงกังวลสิ่งใด เพราะเขารู้ดีว่าคนผู้นี้มีโชคนี่มีชีวิตอีกต่อไปแล้ว

สำหรับเจี๋ยวินซี สัตว์ประหลาดตนหนึ่ง ศพเดินได้ร่างหนึ่ง ควรค่าให้เชื่อใจยิ่งกว่าคนผู้หนึ่งมากนัก

มีดของเจี๋ยหยวนแทงเข้าไปในกระบอกตาของหนานหรงจวิน

เลือดหลังริน อีกด้านหนึ่งองค์หญิงอิงฮั่วก็กรีดร้องด้วยความหวาดกลัวไม่จบสิ้น

ชั่วขณะนั้นลมคลั่งหอบใหญ่ก็พัดวูบ โคมเทียนในห้องทยอยดับ

ในความมืดมิดนั้นจู่หยางปกป้องเจี๋ยวินซีเอาไว้ เขาร้องเสียงดัง "อาภักขา..."

เงาดำเงาหนึ่งสร้างความปั่นป่วนให้เหล่าองค์กรมากมาย

แสงเทียนสว่างขึ้นอีกครั้ง

ตำแหน่งที่หนานหรงจวินอยู่นั้นว่างเปล่าเหลือเพียงโลหิตนองพื้น

มีดในมือของเจี๋ยหยวนก็อันตรธานไปเช่นกัน สีหน้านั้นดูตื่นตระหนกอยู่หลายส่วน

องค์หญิงอิงฮั่วยังอยู่ที่เดิม แต่กลับหัวเราะออกมาเบาๆ

"ซางเหยี่ย...เป็นแม่ทัพซางเหยี่ย"

เจี๋ยวินซีมองนางเจี๋ยบๆ สีหน้าเรียบเฉย "เจ้าถูกทิ้งแล้ว"

นางกลับหัวเราะอย่างอวดเก่ง "แล้วอย่างไร หนานถู่ไม่มีองค์หญิงได้ แต่ไม่มีนักบวชใหญ่ไม่ได้"

เจี๋ยวินซียกมือขึ้น "ถ่ายทอดคำสั่ง ควบคุมการเข้าออกเมืองหลวงอย่างเข้มงวด ให้พวกเขาออกค้นหาตามบ้านเรือนทุกหลัง"

"ท่านหาไม่พบหรือ" อิงฮั่วหัวเราะเสียงเย็น "หากมีแม่ทัพซางเหยี่ยอยู่ พวกท่านก็อย่าได้คิดจะแตะต้องนักบวชใหญ่แม้แต่หน่อย ท่านมันเป็นปีศาจ... ข้าไม่ให้โอกาสพวกท่านได้ทราบซ้ำหรือ" ว่าแล้วมุมปากของนางก็มีเลือด

ค่อยๆ ไหลลงมา "สามปี ห้าปี หรือสิบปี ไม่ว่านานเท่าใดข้าก็จะรอ มีแม่ทัพ
ซางเหยียก็มีนักบวชใหญ่ ข้าเร็วหนานูต้องแก้แค้นให้ข้าได้อย่างแน่นอน"

สายตาของอิงฮั่วอาสมาตร้าย โฉมิตค่อยๆ ทะลักออกมาจากปาก
และจมูกของนาง ทำลายความงามประณีตบนใบหน้าของนางไปสิ้น "ข้าจะรอ
พวกเขาอยู่ที่นี้"

จื่อวินชี้มองนาง หัวเราะอย่างสนุกสนาน "ได้ ข้าจะส่งพวกเขาไป
เป็นเพื่อนเจ้า"

หลายปีต่อมาหากผู้คนไปสืบค้นที่มาแห่งสงครามระหว่างหนานูกับ
ต้าเหยา ส่วนมากก็จะสืบมาถึงคำคืนลี้กลับนี้

คืนนั้นองค์หญิงใหญ่ของหนานูประชวรจนสิ้นพระชนม์ นักบวชใหญ่
เร่งรุดกลับแคว้น ปะทะโจรเร่ร่อนกลางทาง ระหว่างร่อนเร่ไร้ทิศ ดวงตาซ้าย
ก็ได้รับบาดเจ็บ

นักเล่นิทานมากมายแต่งเรื่องราวแปลกประหลาดลี้กลับ เหตุการณ์
เย้ายวนวาบหวาม เรื่องราวเหล่านั้นมักห่างไกลจากความจริงยิ่งนัก ทว่า
ดึงดูดผู้คนให้เข้ามาฟังกันเต็มพื้นที่ เป็นที่ชื่นชอบอย่างต่อเนื่อง

แต่ไม่ว่าจะเป็นคนงาม คำสาป หรือความเกลียดชังที่แท้จริงกับเลือด
ที่หลังริน ล้วนถูกกลบฝังเอาไว้ในราตรีอันมืดมิดแว้งคว้างนั้น จากนั้นก็ถูกสายลม
ยามคำคืนพิศพาให้กระจายหายไป ไม่มีผู้ใดล่วงรู้อีก

บทที่ 169

ทางช้างหน้า

ครั้งนี้คือวันที่ทำให้เกิดวุ่นวายขนาดใหญ่ในราชสำนักดำเหยาอย่างแท้จริง ขุนนางในราชสำนักถูกระงับกันไปกว่าครึ่ง เพียงหนึ่งเดือนคนที่เกษียณอายุก็เกษียณอายุไป คนที่ลาป่วยก็ลาป่วยไป คนที่เหลืออยู่ก็พากันสั่นกลัวไม่รู้ว่าควรทำอะไร ไกลถึงสิ้นปีราชสำนักกลับยิ่งเข้มงวดขึ้นอีก

ทางซ่งเสวียนยังคงต้องลากตัวจิ่ววินซีมาด้วยกัน พร้อมขอร้องยูลู่ฉีซางด้วย ไปหน้ายิ้มเจื่อนๆ "หลายวันก่อนทำให้ได้เท่าลูล่าบากแล้ว"

สีหน้าของจิ่ววินซีเรียบนิ่ง แม้เขาจะได้สติกลับมาครบถ้วนแล้ว แต่เขาก็ยังจำเรื่องที่ลู่ฉีซางขู่ซ่งเสวียนบีบให้เขาสละราชสมบัติได้

หากมิใช่ซ่งเสวียนพูดสิ่งดีๆ แก่ต่างให้ลู่ฉีซาง ทั้งยังแยกแยะข้อดีข้อเสีย บอกว่าราชสำนักในเวลานี้ไม่อาจขาดลู่ฉีซางได้ละก็ เขาก็คงจัดการลู่ฉีซางไปแล้ว

"มิกล้า" ลู่ฉีซางขมวดคิ้ว สายต่ายังคงเลื่อนไปมาระหว่างจิ่ววินซีกับซ่งเสวียนไม่หยุดนิ่ง "เพียงแต่..."

ซ่งเสวียนยิ้มพลางเอ่ย "ที่ข้าพูดกับท่านก่อนหน้านี้ฉันมิใช่คำใบ้ปิด แต่อย่างใด ข้ากับฝ่าบาทมีเชื้อสายเป็นการส่วนตัวจริง เพียงแต่ก่อนหน้าฝ่าบาททรงถูกนักบวชใหญ่แห่งหนานฉุนล้อลงจิตใจ จึงได้..."

เรื่องความสามารถของหนานหรงจวินรวมถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นหลายวันมานี้ เขาเพียงกล่าวถึงโดยคร่าว ตัดเอาเรื่องที่ตนอ่านความทรงจำผู้อื่นได้กับความทรงจำไหลย้อนคืนออกไป เพียงกล่าวว่าจิ่ววินซีพึ่งโชตวรณที่กักความทรงจำ

เอาไว้ได้ด้วยตนเอง

ลู่อีซางลั้งเลอยู่ครู่หนึ่ง เขายังคงถามเพื่อความมั่นใจอีกครั้งว่า "เจ้ายินยอมเองจริงๆ หรือ"

จื่อวินชืออดหัวเราะเสียงเย็นไม่ได้ "ข้าคิดว่าอัศวินเสนาบดีลู่คงยังกินข้าวในคุกไม่พอกระมัง"

จึงได้บังอาจสงสัยเรื่องความผูกพันที่ซ่งเสวียนมีต่อเขาเช่นนี้

ลู่อีซางถูกขังในคุกคราวหนึ่งก็กลับหาญกล้าขึ้นมา "ในเมื่อฝ่าบาทตรัสถึงกระหม่อม นั้นแสดงว่ากระหม่อมลู่อีซางยังมีประโยชน์อยู่บ้าง หากกระหม่อมคาดเดาผิดไป ฝ่าบาทก็ส่งกระหม่อมกลับไปกินข้าวในคุกเถิด"

ประสาทรบกลืนของเขาไวที่สุด แม้จื่อวินชือจะสูญเสียความทรงจำ ทว่าความผิดชอบาคิดกบฏของเขาก็ก็นับเป็นความจริง

เพียงแต่การที่เขาอยู่รอดปลอดภัยและถูกปล่อยตัวออกมา ข้ายังมีราชครูผู้ยิ่งใหญ่บังคับฮ่องเต้มาเยี่ยมเฝ้าให้เขาเช่นในยามนี้ เพียงคิดดูก็รู้สาเหตุ

เพราะจื่อวินชือสร้างปัญหาไว้ใหญ่โตเกินไปจนไม่อาจเก็บกวาดได้หมด

เป็นดังคาด จื่อวินชือยังไม่ทันได้ฝปากกลับไปก็ถูกซ่งเสวียนกดบ่าเอาไว้ ทั้งยังเอ่ยเสียงเบาข้างหู "ทำตัวดีๆ หน่อย หากก่อเรื่องอีกข้าจะจัดการเจ้าเสีย"

จื่อวินชือไปนั่งอีกด้านอย่างไม่เต็มใจนัก ในสมองเริ่มคิดว่าซ่งเสวียนวางแผนจะ 'จัดการ' เขาอย่างไร

ซ่งเสวียนยิ้มพลางรินน้ำชาให้ลู่อีซาง "ได้เท่าลู่ ท่านเป็นผู้ใหญ่ใจดีอย่าได้ถือสาหาความกับเขาเลย"

เดิมทีลู่อีซางไม่เคยเห็นบรรยากาศยามที่สองคนนี้อยู่ด้วยกันเป็นการส่วนตัว บัดนี้เห็นแล้วก็เชื่อถือคำของซ่งเสวียนขึ้นมา

ความเข้าใจกันโดยไม่จำเป็นต้องอ่อนแอเช่นนี้ไม่อาจเสแสร้งแกล้งทำได้

ลู่อีซางก็ไม่ได้คิดจะสร้างความลำบากให้เขา เพียงดื่มชาให้ชุ่มคอ จากนั้นค่อยเอ่ยว่า "ในความเห็นของข้า เรื่องของแคว้นหนานฉุ่พวกเจ้าก็ไม่ต้องกระวนกระวายใจจนเกินไป หากพวกเขามีความสามารถจะมารบรากันอย่างเปิดเผยได้ แล้วจะให้ข้าช่วยผู้ใหญ่นั้นมากวนน้ำให้ขุ่นเพื่ออะไรกัน"

ซึ่งเสวียนล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง "ท่านหมายความว่า..."

"ครานั้นแคว้นหนานถูกองค้ช่ายใหญ่ตีพ่ายจนเกรงกลัว หยวนซี* ได้รับบาดเจ็บ เกรงว่าการปล่อยให้บ้านเมืองฟื้นฟูชวงหลายปีมานี้อาจจะยังไม่เพียงพอ หากต้องการแก้แค้นไม่ว่าอย่างไรก็ต้องรอหลายปี บัดนี้ยังไม่ถึงกับต้องกลัวพวกเขา"

ลู่อี้ซางวางถั่วชาเปล่าเอาไว้ด้านหนึ่ง "ปัญหาคือตอนนี้ไม่มาไม่ได้ หมายความว่าต่อไปจะไม่มา เรื่องบางเรื่องเจ้าต้องจำเอาไว้ว่าต้องเตรียมตัวให้ดี จึงจะไม่ถึงกับถูกผู้อื่นโจมตีจนทำอะไรไม่ถูก"

ซึ่งเสวียนพยักหน้ารับแล้วก็ส่งซาให้เขาอีกถั่ว "เช่นนั้นราชสำนักในยามนี้..."

เรื่องนี้ต่างหากจึงเป็นเรื่องที่รับมือยากที่สุด

ราชสำนักถูกจ๊อวันซีล้างด้วยเลือดไปคราหนึ่งก็ไม่มีผู้ใดกล้าเอื้อนเอ่ย ไม่มีผู้ใดให้ใช้งานอีก เดิมทีก็เป็นราชสำนักที่เสียบเหงาซบเซาอยู่แล้ว บัดนี้ยิ่งเสียบสดชื่นไปอีก

ลู่อี้ซางย่นคิ้วล้งเลอยู่ครู่หนึ่งจึงค่อยเอ่ยเสียงเบา "บรรยาภาศในราชสำนักยามนี้ไม่นับว่าเป็นเรื่องเลวร้ายไปเสียทีเดียว ต้าเหยาดำเนินมาถึงบัดนี้ก็นับว่าถึงปลายทางแล้ว ความเลวร้ายมากมายเริ่มจากบนลงล่าง สะสมจนหนาหนักยากจะแก้ไข" ตอนที่ลู่อี้ซางอยู่ในคุก เขาก็มีความคิดบางอย่างผุดขึ้นมามากมาย เลื่อนราง แต่ก็ไม่ได้คิดอย่างละเอียดนัก บัดนี้มาตริตรองดูอย่างถี่ถ้วนก็ยิ่งรู้สึกว่ใช้ได้ "ยามนี้ฝ่าบาทชะล้งจากชั้นบนด้วยพระองค์เอง กลับเป็นโอกาสอันดีที่จะชำระชะล้งกันใหม่อีกครา"

ซึ่งเสวียนไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้ เขาล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง "แต่ตอนนี้ฎีกาลาออกจากตำแหน่งขุนนางแทบท่วมโต๊ะทรงงานของฝ่าบาทแล้ว ข้าเกรงว่า..."

"หากไม่ทำลายก็ไม่ก่อเกิด ไซ้แล้ว หากไม่ทำลายก็ไม่ก่อเกิด" ลู่อี้ซางกล่าวมาถึงตรงนี้ แม้แต่ตัวเขเองก็คล้อยตามไปด้วย ดวงตานั้นวาวโรจน์จนน่ากลัว "ซึ่งเสวียน วันที่ชำระก็คือวันนี้...ไม่สิ ก่อนหน้านั้นข้าไม่กล้าคิด

* หยวนซี หมายถึงพลังชีวิตดั้งเดิมอันเป็นรากฐานของพลังชีวิตทั้งหมด

เสียด้วยซ้ำว่าจะเป็นเช่นนั้นได้ นี่คือการที่สวรรค์ประทานให้ค่าเหยา" ลู่ฉีซางดูเรื่องรอบไปทั้งเนื้อทั้งตัว "การสอบอยู่ชื่อ* ในเดือนสามปีหน้า ถึงเวลานั้นจะมีคนใหม่กลุ่มหนึ่งเข้ามาเสริม อาศัยโอกาสดีก่อนหน้านั้นชำระชะล้างขุนนาง ผลักดันการปกครองใหม่...ไม่มีโอกาสที่ดีไปกว่านี้แล้ว"

ซ่งเสวียนเห็นเขาพูดอย่างกระตือรือร้นก็หัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก ปีใหม่ใกล้เข้ามาแล้ว บัดนี้ขุนนางฝ่ายต่างๆ ก็มีน้อยลงไปมาก เช่นนี้จะทำเช่นไรดี..."

"ควรทำเช่นไรก็ทำเช่นนั้น" ลู่ฉีซางหัวเราะเสียงเย็น "เฝ้าคิดว่าค่าเหยาต้องการขุนนางมากมายถึงเพียงนั้นจริงหรือ ในรัชสมัยของปฐมกษัตริย์มีขุนนางไม่ถึงสองหรือสามส่วนของที่มีในปัจจุบันก็ยกผ่านมาได้มิใช่หรือ ล้วนเป็นพวกปลิงกินแรงทั้งสิ้น ชำระก็ชำระไปแล้ว ไม่สิ ควรกล่าวว่าชำระได้ดีจึงจะถูก..."

ไม่ว่าอย่างไรซ่งเสวียนก็คิดไม่ถึงว่าการที่โจววินซีสูญเสียการควบคุมครานี้จะก่อพายุฝนแห่งความเล็ดจนผู้คนรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึง เมื่อตกมาถึงลู่ฉีซางแล้วเรื่องนี้ก็กลับกลายเป็นเรื่องตืออย่างประหลาดไปเสียได้

"เช่นนั้นจาวเย่ไถ..." ซ่งเสวียนคิดถึงหน่วยงานที่โจววินซีก่อตั้งยามที่กำลังระเบิดโทสะขึ้นมาได้

"คงไว้" ลู่ฉีซางตัดบท "บัดนี้ต้องกระทำการให้ใหญ่โต ราชสำนักไม่มั่นคง จาวเย่ไถคือแล่ที่ดีที่สุด...แต่ต้องเตือนเอาไว้ก่อนว่าแล่เส้นนี้จะต้องเชื่อฟังด้วย"

ซ่งเสวียนเหลือบมองไปทางโจววินซี

โจววินซีเอ่ยอย่างเกียจคร้านว่า "โลกนี้ไม่มีผู้ใดเชื่อฟังไปกว่าเจวี่ยหยวนอีกแล้ว"

ซ่งเสวียนอดถลึงตาใส่เขาไม่ได้

"อีกประการ" ลู่ฉีซางขมวดคิ้วพลงว่า "เรื่องนี้แม้แค่เจ้ากับข้าก็ยังไม่เพียงพอให้ทำสำเร็จได้ วันหน้าเจ้าไปพาตัวเวินเฉาฉือมา ข้าจะต้องสอนเขาให้ดี"

ซ่งเสวียนไม่เข้าใจเจตนาของอีกฝ่าย "ข้ามองว่าเรื่องเปลี่ยนแปลงการปกครองนั้น ได้เท่าเวินมิได้มีประสบการณ์ หากเรียกเขามาจะมีประโยชน์

* ระบบการสอบขุนนางของจีนหรือเคอจวินนั้นจะจัดขึ้นทุกๆ 3 ปี โดยแบ่งเป็นระดับต้นคือถงชื่อ ระดับกลางคือเซียงชื่อ ระดับสูงคือฮุยชื่อและเตียนชื่อ

อันใด..."

เงินเจาถือก็โชคร้าย เพิ่งได้รับการรับรองจากช่งเสวียนแท้ๆ ก็ต้องมาพบกับเรื่องใหญ่โตเช่นนี้

จนถึงบัดนี้ถือว่าแต่อัครเสนาบตีเวนเลย การได้มีชีวิตอย่างสงบสุขล้วนต้องขอบคุณความฉลาดเฉลียวและวาทศิลป์ของเขา

"พวกเรากระทำการห้าวหาญรุนแรงเช่นนี้ จำต้องมีคนหนึ่งมารับบทผู้ร้ายปากมีน้ำผึ้งในท้องมีกระบี่* ตีสองหน้า จึงจะทำให้คนรู้สึกสงบใจได้" ลู่ฉีขางว่า "ข้านี้ถึงคนที่ดีกว่าเขาไม่ออกแล้ว"

เรื่องของอัครเสนาบตีไปวันนั้นผู้ลี้หนีอาจไม่เข้าใจ แต่หากอยู่ในตำแหน่งของลู่ฉีขางกลับมองเห็นได้อย่างจริงแท้ที่สุด

คุณชายเช่นเงินเจาถือนี้ช่างเก่งกาจอย่างแท้จริง

ช่งเสวียนคิดเช่นนี้แล้วก็คล้ายจะเล็งเห็นว่าลู่ฉีขางพูดถูกต้อง

เขาพลันหัวเราะขึ้นมา "หากท่านกล่าวเช่นนั้น ข้าก็ต้องแนะนำคนผู้หนึ่งแก่ท่าน"

"ฟางชีวถึง?" ลู่ฉีขางกลับตอบสนองได้อย่างว่องไวยิ่งนัก

"ใช่แล้ว" ช่งเสวียนนึกถึงเจ้าจิ้งจอกที่จะต้องถูกลากมาร่วมลำปากตรากตรำด้วย ใจก็รู้สึกวุ่นวายแล้ว "หากต้องการให้สำเร็จก็ไม่อาจขาดคุณชายฟางผู้มั่งคั่งไปได้"

ไม่ใช่เพียงเรื่องลำปากตรากตรำ แต่เขายังวางแผนเรื่องทรัพย์สินเงินทองหรือกลอุบายความคิดแปลกประหลาดสารพันทั้งหลายได้อีกด้วย

ทั่วทั้งด้าเหยาล้วนไม่อาจหาผู้มีความสามารถแปลกประหลาดเช่นฟางชีวถึงได้เป็นคนที่สอง

ดวงตาของลู่ฉีขางวาวโรจน์ "หากเขายินยอมก็จะดียิ่งกว่าดีแล้ว"

ช่งเสวียนหัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้ "หากเขาไม่ยอม ข้าจะต่อเยา"

ลู่ฉีขางในเวลานี้มิใช่ขุนนางใหญ่หน้าตาที่มึนทึบอย่างท่อนไม้ผู้นั้น มิใช่คนนิ่งเฉยเย็นชาอย่างก้อนน้ำแข็งผู้นั้น ทั้งเนื้อทั้งตัวของเขาราวกับลูกไฟลูกหนึ่ง

* ปากมีน้ำผึ้งในท้องมีกระบี่ เป็นสำนวน หมายถึงคนที่พูดดี ปากหวาน แต่ในใจกลับคิดร้าย

ที่เต็นท์และสว่างจ้า

ในที่สุดเขาก็มองเห็นทางข้างหน้าของเขาแล้ว

ลูซี่ชาวบริบรอนจากไป ไม่ได้คร่ำครวญเรื่องที่ตองกินข้าวในคุกเลย
แม้แต่บ่อยนิด

เพราะหากเทียบกับสิ่งที่เขามองเห็นในยามนี้แล้ว ทุกสิ่งล้วนเล็กน้อย
จนไม่เพียงพอให้กล่าวถึง

ซ่งเสวียนมองแผ่นหลังของเขาแล้วก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ "ข้าว่าแล้วเซียว
ได้ทำลู่เป็นผู้มีหัวใจเพื่อแวนแคว้นโดยแท้"

จื่อวินซึ่งเคียดขมนบนโต๊ะพลางว่า "หลังจากนี้เกรงว่าพวกเราจะยุ่งงานยุ่ง
แล้ว"

ซ่งเสวียนถลึงตาใส่เขา "ต้องโทษผู้ใดเล่า"

เขาลอบเข้าไปในจวนรับรองทูตกลางดึกทำให้องค์หญิงอิงฮั่วต้องปลิดชีวิต
ตนเอง หนานหรงจวินหลบหนีไป เรื่องเหล่านี้ซ่งเสวียนยังไม่ได้ชำระความกับเขา

"โทษข้า" จื่อวินซึ่งหัวเราะคิกคัก โน้มตัวเข้าหาอีกฝ่าย "พี่ชายลงโทษข้า
เป็นใช้ได้"

ซ่งเสวียนถลึงตาใส่เขา

ลงโทษหรือ

ไม่ว่าครั้งใดจื่อวินซึ่งก็ล้วนได้เปรียบทั้งสิ้น

大国师，大骗子 4
Da Guo Shi Da Pian Zi 4

ราชครูนักต้มตุ๋น 4
สิงห์เหียง เขียน
ศีกาล แปล

จำนวน 344 หน้า
ราคา 389 บาท

《大国师，大骗子》
Da Guo Shi Da Pian Zi
Copyright © 2025 by 刑上香 Xing Shang Xiang
Thai language translation rights arranged with
Zhiyuan Yuedu (Guangzhou) Literature Information Technology Co., Ltd.
Thai language copyright © 2025 by Jamsai Publishing Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3436-1

ภาพประกอบ Three_stonesl
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บัค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

เมื่อจ้าววันซีถูกเล่นงานจนความทรงจำขาดหายไป
เงามืดในใจที่ถูกกดข่มกล่อมเกลามาเอาไว้จึงเผยออกมา!

ราชสำนักตั้งกับลูกเป็นไฟเมื่อต้องเผชิญกับความไร้ปรานีของฮ่องเต้ทรราช
ข้าร้ายบุคคลเพียงหนึ่งเดียวที่พอจะทำให้จ้าววันซีเชื่อใจได้อย่าง**ช่งเสวียน**
ก็กลับถูกลี้มเลือนราวกับไม่เคยเกี่ยวพันกันมาก่อน

ขณะที่ราชสำนักกำลังระส่ำระสาย **กองทัพนานตู**ก็รุกรานโกลาเข้ามาเรื่อยๆ
แต่ในโชคร้ายยังมีโชคดีเหลืออยู่ เมื่อเทพสงครามในตำนานปรากฏตัวขึ้น
ทว่าถาวรกลับมาครั้งนี้ดูเหมือนจะทำให้ราชบัลลังก์ต้องสิ้นคลอนเสียแล้ว

ปัญหาที่ดาโงมเข้ามาทำให้ช่งเสวียนและจ้าววันซีต้องจากลากันอีกครั้ง
โดยที่ไม่อาจรู้เลยว่า**การลางจากคราวนี้... จะได้กลับมาพบกันอีกหรือไม่**

小说 书旗小说

Warning: violence, death, murder, child abuse,
massacre, coercion, mentioned rape

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3436-1

ราคา 389 บาท